

Szalézi Szent Ferenc szíve kortársak jellemzése alapján

Mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyar nyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Szalézi Szent Ferenc szíve kortársak jellemzése alapján

1075/1934. Imprimatur.
Albae Regiae, die 11 Maii,
† Ludovicus episcopus

„Atyám szíve legyen örökké áldott.”
Chantal Szent Franciska

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv 1934-ben jelent meg a Szalézi Művek *Lelkiélet Kiskönyvei* sorozatának 4. köteteként a Szalézi Művek kiadásában. Az elektronikus kiadás engedélyét a Szalézi Szent Ferenc Társasága – Don Bosco Szaléziak adta meg. Ezt az elektronikus kiadást a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár elvei szerint korlátlanul lehet lekipásztorni célokra használni. Minden más jog a szaléziaké.

A könyv szövegét Dobai István vitte számítógépbe.

Tartalomjegyzék

Impresszum.....	2
Tartalomjegyzék	3
Előszó	4
Első nap. Akaratának tökéletes megegyezése Isten akaratával	5
Második nap. Tökéletes önmegtagadása, melyet a jó Isten akaratával való megegyezésében gyakorolt.....	6
Harmadik nap. Szeretetének állhatatossága, mely az Isten szent akaratával való megegyezésében megnyilvánult	7
Negyedik nap. Isten jelenlétében való járása.....	8
Ötödik nap. Szerénysége és tiszteletteljes magatartása Isten jelenlétében.....	9
Hatodik nap. Elmélyülése Istenben.....	10
Hetedik nap. Csodálatos belső békéje	11
Nyolcadik nap. Rendületlen nyugalma	12
Kilencedik nap. Isten tisztelete	13
Tizedik nap. Méltóságteljes magatartása az egyházi szertartásoknál	14
Tizenegyedik nap. Áhítata a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt.....	15
Tizenkettedik nap. A Szentmiseáldozat iránt való áhítata	16
Tizenharmadik nap. Gyöngéd szeretete a szentáldozásban levő Úr Jézus iránt.....	17
Tizennegyedik nap. Hasonlósága a mi Urunk Jézus Krisztushoz	18
Tizenötödik nap. Alázatossága	19
Tizenhatodik nap. Alázatos szelídsége.....	20
Tizenhetedik nap. Legyőzhetetlen szelídsége	21
Tizennyolcadik nap. Barátságos magatartása ellenségeivel szemben	22
Tizenkilencedik nap. Felebaráti szeretete	23
Huszdik nap. Szívének természetfeletti jósága	24
Huszonegyedik nap. Nyájjassága és emberszeretete	25
Huszonkettedik nap. Engedelmissége.	26
Huszonharmadik nap. Szolgálatkészsége	27
Huszonnegyedik nap. Okossága.	28
Huszonötödik nap. Galambegyszerűsége	29
Huszonhatodik nap. Isten iránti önmegadása	30
Huszonhetedik nap. Szegénysége	31
Huszonnyolcadik nap. Önmegtagadása.....	32
Huszonkilencedik nap. Lelkierőssége	33
Harmincadik nap. Belsejének képe	34
Harmincegyedik nap. Külső képe	35
Letenye Szalézi Szent Ferenchez	36
Imádság Szalézi Szent Ferenc tiszteletére.....	38

Előszó

Ez a könyvecske harmincegy elmélkedést tartalmaz a „szeretetreméltó Szent” kiválóbb erényeiről. Amikor ezeket a magyar közönség kezébe adjuk, parányi szikrát kívánunk vinni szívéből a magyar szívekbe, hogy lángra lobbanjanak és ebben a szeretetlángban felemésztődjenek, mint az övé.

Atyánk szíve gyengéd és erős szív volt. Akik tanítványai óhajtanak lenni, szeressenek úgy, mint ő, és tűrjenek, szenvedjenek annyit és úgy, mint ő!

Érd, 1934. ápr. 1-én, Bosco Szent János szenttéavatása napján

A VIZITÁCIÓS ZÁRDA

Első nap.

Akaratának tökéletes megegyezése Isten akaratával

Szent Atyánk sohasem keresett mást, mint Isten nagyobb dicsőségét és szent akaratának leghűségesebb teljesítését. Mondta is, hogy az isteni akarat szívének legfőbb törvénye, és hogy ebben az életben különösen a munkát és fáradságot kell ugyan a jó Istennek ima gyanánt felajánlanunk, a legjobb ima azonban, amit csak elvégezhetünk, akaratunknak tökéletes alávetése Isten akaratának.

Gyóntatója, Favre Mihály, biztosít, hogy sohasem kételkedett abban, hogy a Szent lelke bensőjében titokzatos összeköttetésben állott a mi Urunkkal és Üdvözítőnkkel, akinek titkairól különös ismeretei voltak.

Sohasem látták zavartnak vagy kedvtelennek, ha váratlan események egymást követték, mert a jó Isten kezéből fogadta őket. Nem is ítélkezett felettük emberi belátás szerint, sem aszerint, amik magukban véve voltak, hanem csak Annak szándékait tartotta szem előtt, aki küldte őket. Így tehát állandóan imádkozott, és szívét mindig a jó Isten tetszése felé irányította, amennyiben gyermeki bizalommal átengedte magát az isteni Gondviselésnek.

A jó Isten tetszése volt minden cselekedetének lelke. – Boldogult Atyánknak nagy gyakorlata ebben állott: mindent a jó Istenért tett, és mindent úgy fogadott a jó Isten kezéből, amint azt a Gondviselés neki nyújtotta. Így állandó békében és a jó Istennel való egyesülésben tartotta meg a lelkét.

Chantal Szent Franciska

Lelkifűzér. Vessünk egy pillantást azoknak a külső és belső javaknak nagy tömegére, azoknak a külső és belső szenvedéseknek nagy számára, amelyeket Isten legszentebb igazságossága és irgalma nekünk készített! Ó, öleljük át valamennyit egyenlőképpen tárt karokkal, amennyiben egészen átengedjük magunkat Isten legszentebb akaratának, és ebben az önátadásban, mint valami örökös magasztaló dalban énekeljük: „Legyen meg a Te akaratod, miképpen mennyben, azonképpen itt a földön is.”

Theothimus, IX. 1.

Második nap.

Tökéletes önmegtagadása, melyet a jó Isten akaratával való megegyezésében gyakorolt

Angyali szíve önmegtagadásának tökéletessége csodálatos volt. Egyenlőképpen szerette az édeset úgy, mint a keserűt, a nyugalmat úgy, mint a fáradozást, a halált úgy, mint az életet. Még pedig annyira egyformán szerette ezeket, hogy sem az egyiket, sem a másikat nem részesítette előnyben mindaddig, míg az isteni Fölség akarata meg nem nyilvánult előtte, ekkor azonban rögtön döntött. És minden békésen folyt le lelke magasabb részében, harc nélkül, küzdelem nélkül, igen nélkül, nem nélkül, talán nélkül, jaj nélkül!

A Siloe tavának vizei – mint a Szentírás elbeszéli – csendben folytak tova, azaz oly nyugodtan, hogy a lefolyást és gyarapodást alig lehetett észrevenni. Hasonlóképpen gyakorolta Szentünk az Isten akaratával való megegyezést: olyan szép és elbájoló módon, hogy szívének legcsekélyebb izgalmát vagy felindulását sem lehetett észrevenni. Valóban, hogy is támadhatott volna szívében felindulás, mikor magasabb vágyótehetsége mintegy megsemmisült, elveszett, alámerült, felolvadt Isten legszentebb tetszésében? Ó nem! Nála mindig mélységes béke uralkodott, még pedig azért, mert nem volt már akarata, hanem Istent engedte magában és maga helyett akarni.

P. de la Rivière

Lelkifüzér. Ha csak tiszta vizet akarok, mit törődöm azzal, hogy aranyserlegben nyújtják-e vagy üvegben? Nagyon mindegy, hogy Isten szent akarata szomorúság vagy vigasztalás alakjában nyilvánul-e meg, mert én úgy az egyik, mint a másik esetben csak azt akarom és keresem, amit Isten akar.

Theothimus. IX. 2.

Harmadik nap. Szeretetének állhatatossága, mely az Isten szent akarataival való megegyezésében megnyilvánult

Emberi szív szeretete soha nem volt gyengédebb a jó Isten iránt Szentünkénél, sem pedig bátrabb és állhatatosabb abban a törekvésében, hogy az isteni akarral teljes megegyezésre jusson. Mélyen a lelkébe véste az igazságot, hogy Isten mindent javunkra tesz. Szilárd meggyőződése, hogy az valóban így van, kifejezhetetlen egykedvűségben és békében tartotta lelkét a legkellemetlenebb események közepette is, úgyhogy ámulatba ejtette mindazokat, akik ilyen alkalmakkor látták. El lehet mondani, hogy az élet nyomorúságainak és bajainak viharai és hullámai nála mintegy az erősség sziklájába ütköztek, melyet sem megrendíteni, sem tajtékjukkal beszennyezni nem tudtak.

Ez az angyali férfi, aki lelki szemeit állandóan az Isten tetszésére függesztette, aszerint ment, állott meg, lépett hátra, haladt előre, amint az Úr jelt adott. Neki nem volt elég, hogy az Isten tiszta szeretetének vissza ne tessék, tetszeni akart neki; nem elégedett meg azzal, hogy tetszik neki, annyira akart tetszeni, amennyire csak lehetséges; nem érte be azzal, hogy elégedetlenségre okot ne adjon neki, hanem azon fáradozott, hogy meglelégedését kivívja: de az egyszerű meglelégedésen sem nyugodott meg, hanem mindent elkövetett, hogy teljes meglelégedését kiérdemelje, és ha arról győződött volna meg, hogy ezen vagy azon az úton, ha mindjárt csak kevéssel is, inkább megszerezheti Isten tetszését, azonnal erre lépett volna még akkor is, ha életébe kerül.

P. de la Rivière

Lelkifűzér. Vizsgáld meg hetenként egyszer lelkiismeretedet arról, hogy mindennél jobban szereted-e Isten szent akarát, még pedig nemcsak tűrhető, hanem a legtűrhetőtlenebb körülmények között is.

Leveleiből

Negyedik nap. Isten jelenlétében való járása

„Ami engem illet – írja a Szent, – én úgy gondolom, hogy mindig Isten jelenlétében vagyunk, még akkor is, amikor alszunk; mert az Ő szemeláttára alszunk el és az Ő tetszése szerint, egészen úgy, amint Ő akarja. Úgy helyez el minket ágyunkba, mint valami szobrot fülkéjébe, és amikor felébredünk, magunknál találjuk Őt. Ő éppen úgy nem mozdul el helyéről, mint mi, ennél fogva megmaradtunk jelenlétében, csak a szemünk volt zárva és tartóztatva.”

A Szent bizalmasan bevallotta, hogy reggelenként, amint ébred, egészen át van hatva Isten jelenlététől. Ez nem lehetett a képzelőtehetség hatása, mert ez az alvás ideje alatt zavaros, állhatatlan és elkalandozó. Hanem inkább azt kell állítanunk, hogy ez a szent ember abban a kegyelemben részesült, hogy minden nap, amint felébredt és érzékeinek használatát visszakapta, érezhette, hogy Isten a lehető leggyengédebben szereti őt, és hogy az ég elhalmozza megelőző kegyelmeivel. Ó Istenem, milyen túláradó a te Szíved jósága! Mert íme, a hajnali pirkadástól kezdve ott vártál ágyánál, hogy amikor majd szemét felnyitja, a függönyt félrevonjad és barátodként üdvözljed.

P. de la Rivière

Lelkifüzér. Napközben, ahányszor csak lehetséges, idézd vissza emlékezetedbe a tőlem megjelölt négy mód valamelyikével Isten jelenlétét, szívleld meg, mit tesz Isten és mit teszel te: látni fogod, hogy szeme hasonlíthatatlan szeretettel felénk irányul, s szünet nélkül ránk szegeződik.

Philothea, II. 12.

Ötödik nap. Szerénysége és tiszteletteljes magatartása Isten jelenlétében

Szentünk annyira figyelt Isten jelenlétére, hogy boldogult Anyánk egy napon azt kérdezte tőle: „Atyám, ön mindig Isten jelenlétében jár?” Mire ő kedvesen válaszolt: „Drága Anyám, úgy látszik, ön az Isten jelenlétében való járást olyan előjognak tekinti, mely csak önt illeti. Nincs Ő mindenütt jelen? Nem kell-e mindig erre gondolnunk? Ha királyok és a világ nagyjai előtt állok, tiszteletteljes magatartást tanúsítok. Ugyanezt teszem a jó Isten jelenléte iránt való tiszteletből, bárhol vagyok is, szobámban, egyedül, avagy társaságban.

Egy Vizitáció-rendi portás nővér egyszer ezt mondta neki: „Főtisztelendő Úr, ön mindig földre szegzett szemmel jár a város utcáin!” Ő ezt válaszolta: „Nem így kell tennünk, hogy Isten jelenlétében járjunk és abban megmaradjunk?” Chantal Szent Franciska pedig így nyilatkozott: „Bámulat és csodálat fogott el, ha külső magatartását megfigyeltem.”

Emlékezések

Lelkifűzér. A vakok nem látják ugyan a közelükben levő fejedelmet, de azonnal tiszteletteljes magatartást öltenek, ha valaki figyelmezteti őket a jelenlétére.

Philothea

A szerénység életünk minden pillanatában helyén van, mert a szent angyalok állandóan nálunk vannak, sőt maga Isten is, kinek szeme előtt szent tisztelettel kell járnunk.

Társalgás a szerénységről

Hatodik nap. Elmélyülése Istenben

Kifejezhetetlen az a gond, amellyel lelke bensejére ügyelt. A lehető legpontosabban megvizsgálta magát a legjelentéktelenebb hibáról és legkisebb tökéletlenségről is, azzal a szilárd elhatározással, hogy megjavul, mert Szentünk nemcsak annak volt esküdt ellensége, ami Isten előtt visszatetszővé tehetette, hanem hasonló elszántsággal küzdött le mindent, ami akadályozhatta abban, hogy Isten előtt kedvesebb legyen.

Annyira ura volt önmagának, hogy ritkán tett valamit elsietve vagy figyelmetlenül. Lelke szakadatlanul Isten jelenlétében tartózkodott, és ez olyan erős szokássá vált nála, hogy minden egyes gondolata, szava és cselekedete, tulajdonképp nem volt más, mint Istenben, Istenért, Isten tetszése szerint végzett folytonos tevékenység.

Amint a balzsam azon az oldalon olvad és folyik, ahol a tűz melege éri, úgy olvadozott és áradt egészen észrevétlenül Szentünk szíve az istenszeretet tüzében, melytől lánggra lobbant, s amelyben leírhatatlan tetszéssel időzött. Innen volt, hogy a szeme, homloka, beszéde, arca, egész magatartása az isteni jelenlét édes illatát árasztotta, úgyhogy ha bárhová is belépett, nem lehetett mást gondolni, mint hogy Isten maga lép be vele.

Bizonyos, hogy ez a kegyelmekkel megáldott lélek csak Istenben lelte örömét, csak benne élt, csak utána kívánczolt és sóhajtozott, csak őutána, érette és általa lélegzett; Isten volt levegője, eleme, tápláléka.

P. de la Rivière

Lelkifűzér. Istent szerető lélek, ne felejts el gyakran visszavonulni szíved magányába, mialatt külsőleg foglalkozásaidnak élsz, és az emberekkel érintkezel. Az, ami körülvesz, nem tagadja meg tőled a lélek magányába való belépést, mert mindaz nem a szívedben van, hanem azon kívül, úgyhogy szíved egészen Istennél maradhat.

Philothea, II. 12

Hetedik nap. Csodálatos belső békéje

Mit mondjunk arról a csodálatos békéről, amely szívének legdrágább, legbizalmasabb és állandó vendége volt, és amely oly fenségesen ragyogott le angyali arcáról, szeme ártatlanságából, és olyan elragadóan nyilatkozott meg szavai varázsos kellemében és tiszteletteljes magatartásában. Mit mondjunk békéjéről, mely oly mély gyökeret vert szívében, hogy sem a világnak, sem a pokolnak minden hatalma nem lett volna képes azt onnan kiszakítani?

Barulle bíboros azt állítja, hogy békéje megzavarhatatlan volt. S ez kétségtelen is, mert ha emberi gyarlóság következtében bármily csekély zavar is készült belopódzni lelkiismeretébe, ez csak halvány árnyéka volt annak, amit nyugalanságnak neveznek és nem tartott tovább egy kézmozdulatnál. Hasonlóan a tűz, víz, levegő elemeihez, amelyek, amióta el vannak választva, megmaradnak ebben az állapotban, és ha vegyíteni akarják őket, mindenik azonnal a hasonlóval való egyesülésre törekszik. Ez a nyugalom annyira tetszett Szentünknek, hogy mindennek elébe helyezte, aminek csak ebben az életben értéke van.

Így tehát a legmélyebb békét élvezte, még pedig azért, mert a béke Istene lakott lelkében. És ha belül érzett is gyakran felindulást, külsejében sohasem jelentkezett felhevülés, annyira ura volt szenvedélyeinek.

P. de la Rivière

Lelkifüzér. A béke drága kincs, mely megérdemli a magas vételárt. A béke Jézus Krisztus gyermekeinek útlevele, a bold. Szent Szűz gyermekeinek öröme.

Még akkor sem volna szabad nyugtalankodnunk, ha az egész mindenség összeomlana, mert az egész világegyetem nem ér annyit, mint a lélek békéje.

Ha a jó Istennek nem tetszik, hogy vállalkozásom sikerrel járjon, akkor nekem sem tetszik, éppen ezért egy negyedórányit nem engedek álmomból elrabolni.

Leveleiből

Nyolcadik nap. Rendületlen nyugalma

Szentünk azt szokta mondani, nem ért ahhoz, hogy két dolgot egyszerre végezzen. Még pedig azért nem értett ehhez, mert nem tudta nézni a sietést, mely oka és forrása sok nyugtalanságnak, vigyázatlanságnak, szórakozottságnak és hibának. Azután meg jól akarta megtenni, amit tett, ehhez pedig figyelem szükséges.

Megszokta tehát, hogy ne essen neki munkáinak, hanem azokat egymás után végezze. Rajta volt, hogy minden dolgát, melyre vállalkozott, bármilyen jelentéktelen volt is különben, olyan szent szándékkal kezdje, annyi jámbor óhajjal és buzdulattal folytassa és végezze, hogy minden részében befejezett remekművé tegye Isten dicsőségére. Erre a lelkiéletnek sok-sok tapasztalata tanította meg.

P. de la Rivière

„Nem tudom, milyen vagyok én – írja Szent Chantalnak – mert noha olyan nyomorultnak érzem magam, mégsem nyugtalankodom, ellenkezőleg, örülök, mert azt gondolom, hogy én valóban jó kis munka vagyok az isteni irgalom részére.”

Az Üdvözítőnek ez a tökéletes tanítványa akkora hatalmat szerzett önmaga felett, hogy semmi sem zavarta meg belső nyugalmát, semmi sem rabolta el tőle lelkiszabadságát. Mindig megelégedettnek látták, mert a Megfeszítettnek békéjében élt.

Lelkifüzér. Gyakorold magad a külső és belső szelídségben, és őrizd meg tömérdek foglalkozásaid közepette is nyugalmadat. Óvakodj a sietéstől, mely az igazi jámborság pestise, és irányítsd lelkedet szakadatlanul fölfelé, amennyiben a világot csak azért nézed, hogy megvessed, és az időt csak arra használd, hogy vele az örökkévalóság felé törekedj.

Lelkivezér c. k.

Kilencedik nap. Isten tisztelete

Lehetetlen szavakkal kifejezni, mekkora belső alázattal és külső tisztelettel viseltetett gondolatban, szóval és cselekedettel minden iránt, ami Istenre vonatkozott. Ilyenokról sohasem beszélt a közönséges társalgás vagy szórakozás hangján, hanem mindig a legnagyobb tisztelettel és nagyrabecsüléssel. Azt is szokta mondani, hogy Jézus legszentebb nevét soha sem szabad szokásból kiejteni, hanem mindig csak különös tisztelettel. Sőt még ilyen megjegyzésektől is óvakodni kell: túlságosan meleg van, túlságosan nagy hideg és hasonlóktól, mert az ilyen kijelentésekkel bizonyos értelemben bírálgatjuk az isteni Gondviselés rendelkezéseit.

Említésre méltó, hogy kiváló nagy tisztelettel viseltetett a szent ereklyék iránt. Akkor a bensőséggel és áhítattal látták ezek előtt térdre borulni, hogy már maga az a látvány is mélységesen megható volt.

Különös örömet okozott a szent Főpapnak az isteni igehirdetés. Ritkán mulasztott el alkalmat meghallgatására. „Semmi jó sincs benne – mondotta önmagáról – kivéve, hogy szívesen hallgatja Isten igéjét!”

P. de la Rivière

Lelkifűzér. Az istentisztelet erényének sajátos és természetes feladata abban áll, hogy annyira, amennyire csak lehetséges, kifejezésre juttatja az Istent megillető tiszteletet.

Istenről és a reá vonatkozó dolgokról sohasem szabad könnyelműen beszélni, hanem mindig csak a legnagyobb tisztelettel, nagyrabecsüléssel és szeretettel.

P. de la Rivière

Tizedik nap. Méltóságteljes magatartása az egyházi szertartásoknál

Rendkívül épületes és felemelő volt, ha püspöki hivatalában istentiszteletnél láthatták, akár az esti vecsernyénél vagy a reggeli karimánál vagy pedig nagy ünnepek alkalmával nagymisén. Ilyenkor nem is földi halandót, hanem angyalt láttak benne. Ahogy ezeknél a szertartásoknál lépkedett, székére ereszkedett, felemelkedett, állott, azt olyan alázattal tette, melyet a legmagasabb fokú méltóság nemesített, és olyan méltósággal, melyet a legmélyebb alázat mérsékelte. És, bár a szent titkok iránt érzett legmélyebb tisztelete egészen elmélyültté és magába merültté tette, mégsem követett el hibát az egyházi szertartásokban, még kevésbé jött zavarba, annyira vigyázott külsejére és belsejére egyaránt.

Hangja meglehetősen erős volt; mérsékeltén magas és dallamos hangon zengte Isten dicsőségét. Olyan volt karszékében, mint fülkéjében egy szobor, nem mozdult, nem tekintett se jobbra, se balra. A szórakozások számára egészen hozzáférhetetlenek voltak, mert különös kegyelem segítségével azt tette a lelkével, amit akart, és ha az imának adta oda, akkor minden gondolata odairányult, hogy azt jól végezze.

P. de la Rivière

Boldogult Atyánkat egészen áthatotta az Isten mindenütt való jelenlétének tudata, innen volt, hogy úgy látszott, bizonyos fény ragyogja körül és világosság árad belőle, különösen nagy ünnepeken.

M. A. Fischet nővér

Lelkifüzér. Igaz, az ima lényege a lélekben van, de a hang, a cselekvés és a külső jelek nemes ékességei és hasznos tulajdonságai az imának.

Vitatkozó beszédeiből

Tizenegyedik nap. Áhítata a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt

Mit mondjunk arról a nagyrabecsülésről és mély tiszteletről, amelyet a templomban tanúsított, ha a legméltóságosabb Oltáriszentség ki volt téve? Ó, ha ilyenkor megfigyelhették, térdre rogyva, mély alázatában, legtiszteletteljesebb magatartásában, forró áhítatában, észrevehették, hogy egyetlen tekintete nem kalandoz másfelé. Nem köhögött, nem mozdult, szoborszerűnek látszott. Sohasem fedte le fejét, még a kabettával sem, bármilyen évszak járta is. Pedig kopasz volt, és ha megtörtént, hogy a legyek véresre kínozták, – mert sokszor látták fejét több helyen vérezni, – sohasem kergette el ezeket a tolakodó állatokat. Illőbbnek tartotta türelmesen és mozdulatlanul elszenvedni ezt a kínzó fájdalmat, mint isteni Mestere szeme előtt a legcsekélyebb tiszteletlenséget is elkövetni.

Különben pedig a legteltjesebb bizalommal viseltetett az isteni Szentség iránt; szükségeiben itt keresett gyermekded, odaadó szívvel oltalmat és talált mindig segítséget.

P. de la Rivière

Lelkifüzér. Urunk és Üdvözítőnk álruhában van a Szentségben jelen, de ez ne akadályozzon imádásában. Így imádta a három király is: pólyákba volt takarva, istensége elrejtve.

Valóban naponként százezerszer kellene hódolatunkat bemutatnunk e legszentebb Szentségnek ama végtelen szeretet iránt tartozó elismerésünk és hálánk jeléül, mellyel az Úr közöttünk akar maradni.

Szentbeszédeiből

Tizenkettedik nap. A Szentmiseáldozat iránt való áhítata

Amióta pappá s püspökké szentelték, ó Istenem, milyen buzgó volt ennek a legszentebb és imádásra méltó áldozatnak bemutatásában! Akár városban, vidéken vagy úton volt, nem lett volna boldog, ha egyetlen nap is elmúlt volna anélkül, hogy ne léphetett volna oltárhoz ama fenséges áldozat bemutatására, melynek megünneplését az örök Atya örökkévaló Fia megparancsolta. Valóban vigasztaló és épületes volt látni, amint az oltárhoz lépett, mert magatartásában valami egészen rendkívüli tisztelet és nagyrabecsülés volt. E szent titkok megünneplésénél csodálatos megvilágosításokban és mennyei szeretetmegnyilvánításokban is részesült.

A tisztelettel kapcsolatban, mellyel a szeretet szentsége iránt viseltetett, kiváló nagyrabecsülést tanúsított az Oltár összes szolgálói, különösen a papok iránt. Még pedig azért, mert életük szükségszerű és benső vonatkozásban van a vérontás nélküli áldozattal. Azért nem tűrte, hogy papok neki a legcsekélyebb világi szolgálatot is teljesítsék.

Egyszer bevallotta, ha elfoglaltsága közepette megkérdezték volna, mit tesz, azt felelte volna, előkészül a szentmiseáldozat bemutatására.

P. Talon

Lelkifüzér. Ami az égitestek között a nap, ugyanaz a jámborság gyakorlatai között a legszentebb, isteni és imádásra méltó szentmiseáldozat: az istentisztelet középpontja, az áhítat színe, a jámborság lelke.

Törekedj azért minden erődből, hogy időt szakíthass a mindennapi szentmise meghallgatására. Ha akadályozva vagy és teljes lehetetlenség, hogy azon test szerint is részt vehess, akkor legalább szíveddel légy ott és lelkileg végy részt az áldozaton.

Útmutatás a jámborságra c. könyvéből

Tizenharmadik nap. Gyöngéd szeretete a szentáldozásban levő Úr Jézus iránt

Amikor egyszer egy jámbor lélek megkérdezte, hogyan kell jól áldozni, felkiáltott: „Ó Istenem, drága leányom, miért kérdez engem? Nem tudja, hogy egészen át kell magunkat Istennek adnunk, mert Isten is egészen nekünk adja magát és egészen bennünk akar lakni, és hogy egészen úgy kell élnünk, mint ahogyan Isten él, hogy vele élhessünk? Istenem, – fűzte hozzá – ha arra gondolok, amit önnek most mondok, úgy érzem, hogy megreped a szívem és mintha valaki kiáltaná: éljen Jézus. – Ó igen, én csak Jézusért tudok és akarok élni! Ó én Jézusom! Ó, és mik vagyunk mi? Olyanok vagyunk-e, mint a legszentebb Anya, ki téged szűzi méhében hordozott, mert úgy kellene valamennyiünknek élnünk, kik a legtisztább és legszentebb szentségben magunkhoz veszünk.” Mialatt így beszélt, két-három nagy könnycseppet törölt ki szeméből, majd szelíden és kedvesen megjegyezte, hogy örömeiben sír és ilyen édes tárgynál sohasem tudta a könnyeket visszatartani.

P. Talon

Lelkifűzér. Valóban, leányom, ilyen baj miatt (lelki szárazság), nem szabad a szentáldozástól elmaradni; mert semmi nem adja előbb vissza elmélyültségedet, mint lelked Királya, semmi sem fogja inkább felgyullasztani és megvilágítani, mint annak Napja, semmi sem fogja gyengédebben felüdíteni, mint Balzsama.

Leveleiből

Tizennegyedik nap. Hasonlósága a mi Urunk Jézus Krisztushoz

Miután a szentek életét végigolvasta és végigelmélkedte és mindennapi tennivalóját az ő példájuk szerint intézte el, azt a feladatot tűzte maga elé, hogy utánozni fogja a szentek Szentjét. Ezt oly szerencsésen oldotta meg, hogy századának az Isten Fia leghűségesebb képmását nyújtotta abban, ahogyan az az emberekkel érintkezett. Ezt azzal érte el, hogy megszokta állandóan Isten jelenlétében járni, és cselekedeteit Istenéihez hasonlóvá tenni. Úgy látszik, az örök Atyának tetszett Szentünket szerelmes Fia hasonlóságára alakítani, hogy nekünk benne ennek az imádásra méltó isteni Mintaképnek legtökéletesebb mását adhassa.

Valóban, arcáról annyira leragyogott s szavaiból annyira kicsengett Jézus Krisztus jósága és szelidsége, hogy néhány kiválóan jámbor és nagyérdemű egyén habozás nélkül állította, valahányszor megpillantották ezt a szent férfiút, mindig úgy tűnt fel nekik, mintha magát az Üdvözítőt látták volna a földön járni. Aligha volt szent, aki nálánál tökéletesebben gyakorolta az Úrnak ezt a tanítását: „Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű.” Közben nem volt benne semmi különködés vagy keresettség; mindent egyszerűen és természetesen tett, de olyan méltósággal, mely éppúgy meglepett, mint alázatosságának mélysége és őszintesége. Nem volt más véleménye magáról, mint az, hogy nyíltan és egyszerűen nagy bűnösnek tartotta magát.

Feljegyzésekből

Lelkifűzés. Valahányszor alkalom kínálkozik erény gyakorlására, lásd azonnal, hogyan gyakorolta azt Urunk és Üdvözítőnk, amikor itt a földön az emberek közt vándorolt, és buzdítsd fel szívedet szeretetteljes követésre. Így szólj hozzá: „Rajta hát, menjünk s kövessük Urunkat, a jó Jézust, cselekedetei hűséges utánzásában.

Leveleiből

Tizenötödik nap. Alázatossága

Jézus Krisztusnak ez a nagy szolgája úgy szerette az alázatosság szent erényét, hogy bensőségebben és gyöngédebben nem is lehetne szeretni. Erről tanúskodik már az is, hogy örömet lelte abban, ha alacsony származású egyénnel érintkezhetett, panaszait meghallgathatta, szívesen látogatta meg őket betegségeikben is, amikor úgy beszélgetett velük, mint apa gyermekeivel. Soha senkiről nem nyilatkozott megvetően, ellenkezőleg, mindenki iránt különös nagyrabecsülést tanúsított.

P. de la Rivière

Tökéletesen alázatos volt, ha nem is olyan értelemben, mintha alacsony állása lett volna, vagy alázatos szavakkal nyilatkozott volna önmagáról. Ez utóbbit igen ritkán tette meg, csak amikor szíve sugallta, mert nagyon keveset beszélt önmagáról és a reá vonatkozó dolgokról. Azt mondta, nem szabad magunkról sem jót, sem rosszat beszélnünk, mert úgy a dicséret, mint a gáncs ugyanabból a forrásból, ti. a hiúságból származhatnak. Alázatossága szívből fakadt, nemes, igaz, helyes volt és feltétlenül közömbösítette úgy a magasztalás, mint a leszólás iránt. Nagyon csekély véleménye volt önmagáról, szerette a megvettetést és a megalázódást, melynek gyakorlására nagy súlyt fektetett. Egyszer azt mondotta nekem, három teljes évet fordított ennek az erénynek az elsajátítására, melyet mindenekfelett becsül és szeret.

Magatartásában és minden cselekedetében csodálatos méltóság rejlett, amelyet azonban olyan mély alázatosság kísért, hogy mindenki számára hozzáférhető volt.

Chantal Szent Franciska

Lelkifűzér. Maradj meg szívesen megalázottságodban, mint valami dicsőség láncán s gyakorold magad nagylelkűen az alázatosságban Annak erejében, ki hatalmának legnagyobb művét a kereszt alázatában vitte véghez.

Maradj mindig kicsiny s légy napról-napra kisebb tenszemedben. Ó Istenem, micsoda nagyság rejlik ebben a kicsinységben!

Lelkivezér

Tizenhatodik nap. Alázatos szelídsége

Ez a nagy szent türelemmel és lelki bátorsággal minden szenvedélyt legyőzött. Azt mondta, életében egyszer volt haragos, s azt is mindig bánta. Nagy könnyedséggel állott ellen a legcsekélyebb hajlamnak és felindulásnak, s teljes erővel küzdött ellenszenv és belső ellenkezés ellen. Szerette, ha tökéletlenségeire, melyeket észrevették rajta, figyelmeztették. Minden reggel, délben és este megújította a föltételt, hogy szilárdan és határozottan fog küzdeni azért, hogy úgy önmaga, mint felebarátjai iránt szelíd és alázatos szívű legyen; ezzel kezében akarta tartani lelkét és békében megőrizni.

Saját szívét gyöngéd szeretettel vette körül és szünet nélkül kereste a maga megalázódását. Arcán mindig szelíd mosoly játszadozott, szavain báj és kellem ömlött el. Azt mondta nekem, hogy éveken át úgyszólván nem törekedett másra, mint az alázatosság és szelídség erényének elsajátítására.

M. A. Fischet nővér

Lelkifüzér. Tedd fel magadban minden reggel, hogy gyakorolni fogod a szelídséget és alázatosságot, és szívedet békében fogod megőrizni; újítsd meg ezt a feltételt délben ebéd után, az esti hálaadás után és napközben gyakran. Jól tudom, hogy a nap folyamán különböző esetekben kínálkozik alkalom a megvettetés, gáncs, megalázódás iránt való szeretet gyakorlására. Tedd ezt tökéletesen; az alázatosság nagyhatalma abban mutatkozik, hogy tiszteljük azokat, akik ellenünk vannak, és ha kell, vagy alkalom kínálkozik rá, együtt tudunk velük élni és érintkezni.

Lelkivezér

Tizenhetedik nap. Legyőzhetetlen szelídsége

Sokan gondolják, hogy a szent egyházfejedelemnek a szelídség megnyerő erénye veleszületett tulajdonsága volt. Ellenkezőleg, természeténél fogva nagyon hajlott a haragra, mint általában a hasonló típusú egyének mind.

Tehát csakis megerőltetések árán tudott ezen a lázongó szenvedélyen győzedelmeskedni, még pedig úgy, hogy az ég különös kegyelme segítségével szüntelen azon dolgozott, hogy önmagát legyőzze. Sőt időnként nagyon is rendetlenül és hevesen támadta a harag, de ezeket a felindulásokat nem engedte kifelé megnyilvánulni. Erénye abban állott, hogy szenvedélyének nem adott helyet és minden kijáratot elzárt előle. Egy napon felkereste egyik bizalmasát és azt mondta neki; „Biztosíthatom önt, az imént kevés hiányzott ahhoz, hogy tudva és akarva mérges legyek. Éppen csak hogy torkán tudtam ragadni a haragot, megfojtani és lábbal tiporni.”

Ezt a bölcs férfit sokszor úgy vette körül a legkülönbözőbb ellentmondás, ellenállás, ellenségeskedés, üldözés, mint valami lángtenger, és ő mégis megőrizte lelke békéjét és szíve nyugalját, soha nem csapott zajt, soha nem kelt ki, soha nem heveskedett.

P. de la Rivière

Lelkifűzér. Kövessen el minden reggel a lehető legnagyobb gonddal mindent, hogy a szelídséget a háza népe közé számítsa, akarom mondani, a házába felvegye. Nem azt mondom, legyen lágy és gyenge, hanem szelíd és nyájas. Erre kell gondolnia ha belép házába, ha kilép abból, ott tartózkodásában reggel, délben és a napnak minden órájában.

Leveleiből

Tizennyolcadik nap. Barátságos magatartása ellenségeivel szemben

Mindenben annyira tökéletes volt, hogy az ember nem talált kifogásolni valót rajta. Így még ellenségeinek is ráfogásokhoz kellett folyamodniuk, hogy hamisan vádolhassák. Ilyen alkalmakkor sohasem igazolta magát, hanem olyan volt, mint valami edény, telve kellemes illatokkal, melyek ég felé szállnak a világosság és irgalom Atyjához: örömet lelte abban, ha Isten dicsőségéért és nevéért szenvedhetett. És hogy isteni Mesterét ebben is kövesse, szüntelen imádkozott ellenségeiért. Szelídsége és lángoló szeretete minden bajra talált orvosságot.

M. A. Fischet nővér

Olyanok, kik hosszú időn át érintkeztek vele, állítják, hogy annyira szerette a megvettetést, gyalázást, hogy ahhoz, hogy valaki biztosítsa magának kegyét, vagy bármilyen irányú kérése meghallgatását, elég volt őt egyszer bántalmazni vagy megsérteni. Ilyenek után ugyanis minden alkalmat felhasznált, hogy megbántója iránt érzett tiszteletét és jóindulatát kifejezze.

Bizonyos emberek, egyszer minden ok nélkül nagy gondot okoztak neki s igazán rászolgáltak arra, hogy elégedetlenségét velük szemben kimutassa. Mégis, amikor vezetőjük néhány nap múlva megjelent a Szent előtt s néhány elég súlyos kérés teljesítését kérte tőle, Isten szolgálja hasonlíthatatlan előzékenységgel és szeretettel teljesítette valamennyit. Azok, akik tudtak az előzményekről, roppant csodálkoztak engedékenységén és szívességén, mire ő azonnal válaszolt: „Ó, ha az egyik karomat kérte volna, azt is azonnal odaadtam volna.”

P. de la Rivière

Lelkifűzér. Miért ne viseljük el azokat, akiket Isten maga is elvisel? És nincs-e előttünk Jézus Krisztus nagy példája, aki a kereszten ellenségeiért imádkozott? Még nem vagyunk keresztre feszítve, még nem üldöztek halálra és nem tusakodtunk a vérontásig. De ki ne szeretné azt a drága ellenséget, melyért Jézus Krisztus imádkozott, s akiért Jézus Krisztus meghalt?

Szal. Szent Ferenc szelleme

Tizenkilencedik nap. Felebaráti szeretete

Felebaráti szeretete erős lelki alapon nyugodott: tökéletes istenszereteten. Innen van, hogy rút, műveletlen és általában kevésbé szeretetreméltó egyének iránt gyengédebb szeretettel viseltetett, mint mások iránt, csak Istent nézte bennük.

Kimondhatatlan, milyen szívesen és szolgáatkészen ereszkedett le mindenkihez, bármilyen szegény és nyomorult volt is. Vigasztalásait és tanácsait mindenkinek kivétel nélkül osztogatta, bárki kérte is tőle; néha egész délelőttökön át szegény asszonyok gyónásait hallgatta; a nyomorgókat és gyámoltalanokat betegségeikben meglátogatta; senkit nem vetett meg.

Ki nem állhatta a rágalmat és szeretetlen beszédet; maga soha nem panaszkodott senkire és nemcsak hogy távol állott attól, hogy mások hibáit nagyítsa, ellenkezőleg, mindig mentette azokat. Azt mondta, a felebarát lelke tiltott gyümölcs, melyhez nem szabad hozzányúlni, és amelyről nem ítélezhetünk anélkül, hogy Isten törvényébe ne ütköznénk.

P. de la Rivière

A legnagyobb fokban hálás volt és előzékeny minden emberrel szemben. Mindenkit lekötelezett magának, ő azonban oly kevésbé vette igénybe mások szolgálatait, amennyire csak lehetett és ezt egyes egyedül a felebarát iránti kíméletből és elnézésből tette.

Chantal Szent Franciska

Lelkifűzér. Légy szelíd szívű felebarátod iránt, ami nem esik nehezedre, ha Isten művét látod benne. Ha Isten végtelen jóságának úgy tetszik, felebarátod egykor a paradicsomnak ugyanazon örömeit élvezi, amelyek tereád várnak. Mindazokat, akiket Urunk és Üdvözítőnk elvisel, nekünk is gyöngéd szeretettel és lelki gyengeségeik iránt érzett nagy részvétellel kell elviselnünk.

Huszdik nap. Szívének természetfeletti jósága

A szeretet, mely ennek a szent férfiúnak szívét emésztette – aki különben is csupa szív volt – nem volt lágy, sem gyenge. Ellenkezőleg komoly, igazi, nemes, nagylelkű, királyi szeretet volt, hasonlított a mennyei boldogok szeretetéhez, akik oly lángolóan szeretnek és sohasem sírnak.

P. de la Rivière

„Azt hiszem, senki sincs a világon, akinek a szeretete őszintébb, gyöngédebb és hogy egész őszinte legyen, szenvedélyesebb volna, mint az enyém. Igen, az én szívem túlrad a szeretettől és nyelvem alig talál szavakat kifejezésére. Mert ön tudja, hogy én annak a szeretetnek az őszintesége és különbözősége szerint beszélek az egyes lelkekkel, amelyet velük szemben érzek; a jó Istennek tetszett, hogy az én szívemet ilyennek teremtsen. Egészen különös módon szeretem azonban az önálló, erős lelkeket, akik nem dédelgetik magukat; mert a szeretet túlzó gyengédsége nyugtalanítja és lázítja a szívet, elvonja az imától és a jó Istennel való bizalmas érintkezéstől. Hogy lehet az, hogy ebben a pontban olyan érzékeny a lelkem, holott a szívem – amint ön nagyon jól tudja – a világon létező minden szívnél fogékonyabb a benyomások iránt. És mégis úgy van, és saját magamnak is csodálatos, ahogy mindezt egyesítem magamban; de úgy gondolom, én csak Istent szeretem és semmi mást, a lelkeket is csak miatta szeretem.”

Leveleiből

Annyi nyomorúság van a világon és annyi a legkülönbözőbb szenvedésekben sínylődő ember, hogy valóban boldogok lehetünk, ha egyiknek vagy a másiknak segíthetünk a kereszthordozásban. Ez volt a mi boldogult Atyánk szerető szívének nagy és mindennapi gyakorlata.

Chantal Szent Franciska

Lelkifűzér. Ó, aki felebarátját nem az Üdvözítő isteni szívében tekinti, annak a veszélynek teszi ki magát, hogy iránta való szeretete nem lesz tiszta, állhatatos és változatlan. De ha a felebarátot ebben a legszentebb szívben szemléljük, lehetséges-e akkor őt nem szeretni és el nem viselni? Ki lenne akkor türelmetlen tökéletlenségeivel szemben, ki tartaná kellemetlennek vagy unalmasnak? Nos, a felebarát Jézus Szentséges Szívébe van zárva és ebben az isteni Szívben olyannyira szeretett és szeretetreméltó, hogy a Szerető meghal a szeretet iránt való szeretetből.

Társalgásaiból

Huszonegyedik nap. Nyájassága és emberszeretete

Ugyanazzal a barátságos magatartással fogadott mindenkit, bármilyen állású volt is, soha nem utasított vissza senkit. Látogatóját nyugodtan hallgatta meg és addig, ameddig az illető akarta. Ezalatt annyira türelmes és figyelmes volt, hogy azt gondolhatta volna az ember, nincs is más dolga. Az emberek boldogan és meglegedetten távoztak tőle, és a szó szoros értelemben örültek, hogy volt vele elintézni való ügyük, mert ilyenkor ízelhették igazán azt a rendkívüli szelídséget és nyájasságot, melyet azok szívébe szokott árasztani, akikkel beszélt. Ezen az úton megnyerte legteljesebb bizalmukat, különösen akkor, ha a társalgás a lélek üdve körül forgott. Mert gyönyörűségére szolgált, ha a jámborságról beszélhetett, s ha lehetőleg minden embert állásának és hivatásának megfelelően annak gyakorlására fölkeltesíthetett.

Magatartása és beszédmodora méltóságos és komoly, mégis rendkívül alázatos, szelíd és természetes volt, mert nem tűrt semmi mesterkéeltséget, tettetést és kényszeredettséget. Sohasem hallottak tőle szót, melyet rosszul alkalmazott volna, vagy amely meggondolatlanságra engedett volna következtetni. Mély hangon beszélt, bölcs megfontolással, komolyan, de szelíden; beszédének ereje páratlan volt, szavai sem ékesek, sem keresettek nem voltak. Gyakran volt alkalmam tapasztalni, hogy egyetlen szóval nem mondott többet vagy kevesebbet, mint amennyi szükséges volt, de olyan találó kifejezéseket használt, hogy azokhoz sem hozzátenni, sem belőlük elvenni nem lehetett.

Néha kis történetekkel szórakoztatott bennünket, és azt annyi kedvességgel és szerénységgel tette, hogy valamennyien, akik hallgattuk, felvidultunk és épültünk is egyúttal.

Chantal Szent Franciska

Lelkifűzér. A szelíd, barátságos magatartás adja meg komoly társalgásainknak a helyes mértékét. Megóv egyrészt a hízelgő, engedékeny, túlságosan gyengéd modortól, másrészt az érdes, szigorú, mogorva, kemény, fölényes, kedvtelen magatartástól, és azt eszközli, hogy szavainkban és cselekedeteinkben kedvesek és előzékenyek, és egész magatartásunkban szelídek és szeretetteljesek legyünk felebarátunkkal szemben.

A helyes magatartás szabályaiból

Huszonkettedik nap. Engedelmessége.

Bizonyos, hogy kegyelmekben gazdag főpásztorunk ritka magas fokban bírta az engedelmesség szép erényét. Azt lehet mondani, hogy egész élete az engedelmesség folytonos gyakorlása volt. Hiszen ezernyi apró erénye közül különösen feltűnt, hogy mások ítéletét rendszerint elébe helyezte a magáénak, sőt mi több, nézeteit olyanok ítéletének vetette alá, akik kevésbé voltak tapasztaltak, mint ő. Annyira találékony, annyira engedékeny volt és olyan kevésbé ragaszkodott hajlamaihoz.

Ezenfelül számtalan alkalommal olyan mélyen megalázódott, hogy még szolgálainak is engedelmeskedett, mégpedig közömbös dolgokban. Egyszer, amikor egyik bizalmasával meghitten beszélt, ez a vallomás surrant el ajkairól: „Ügyszólván sohasem a magam elhatározását cselekszem; előbb alkalmazkodom mások akaratához, minthogy megkísérlejem valakit arra indítani, hogy az enyémet tegye.

P. de la Rivière

Lelkifűzér. Ó, micsoda szerencse, ha valaki hajlékony és engedékeny, és ha minden kéztől forgatni engedi magát. Ó igen, erre nemcsak a szentek tanítottak bennünket, hanem Üdvözítőnk is, amikor szóval és példával akaratunk alávetését hirdette. De hogyan szóval? Amikor azt mondja, hogy tagadjuk meg magunkat, tanít-e másra, mint arra, hogy saját akaratunkat és ítéletünket minden alkalommal áldozatul kell hoznunk, hogy azáltal mások akaratát kövessük, és mindenkinek alárendeljük magunkat? Kivéve természetesen azt, amivel Istent megbánthatnánk.

Az Isten akaratáról szóló társalgásából

Huszonharmadik nap. Szolgálatkészsége

Figyelemreméltó Szentünk önkéntes engedelmissége, melyről minden alkalommal csodálatos tanúságot tett. Ha hasonlók, püspökök társaságában volt, csendes és összeszedett maradt, szívesen jóváhagyta nézeteiket s egyáltalán mindenben akkora készséget tanúsított, hogy ez majdnem kínosan hatott a többire. És ha olyanok között időzött, akik alatta állottak, ő Jézusom, annyira törekedett akaratát azokénak alárendelni, amennyiben a józan ész csak engedte. Milyen szívesen részesítette előnybe nézeteiket, mennyire haladéktalanul, készségesen és minden ellentmondás nélkül alkalmazkodott szeszélyeikhez, bármilyen műveletlen, barátságtalan és önző emberek voltak is. Mindezt Az iránt való szeretetből tette, aki irántunk való szeretetből engedelmes lett a kereszt haláláig.

P de la Rivière

Mit nem követett el, hogy Szalézi János Ferenc furcsa személyeit kielégítse, noha ez 11 évvel volt fiatalabb nála. És amikor hivatalbeli segítőtársa lett, milyen szívesen engedte át neki az elsőséget és a rangot! Erről a hajlamáról, hogy olyan készségesen rendelte magát alá felebarátjának, így írt egyszer: „Fivérem, N. N. úr rendreutasított emiatt, s azóta kissé rendszeresebben élünk; de még mindig megtörténik, hogy ismételten némely hibába esem, és akkor, bármilyen csekély volt is botlásom, régi szokásaimra való tekintettel, egy hiba háromnak számít.”

Lelkifűzér. Isten parancsolja nekem a felebaráti szeretetet. De az nagy szeretetet követel, ha békében és szeretetben akarok másokkal együtt élni! Nem ismerek hathatósabb eszközt ehhez a szelídségnél és engedelkenységnél. A szelíd és alázatos engedelkenységnek minden cselekvésünkben a felszínen kell úsznia. Isten testvérem útján nyilvánítja ki nekem akaratát; ha ez így van, akkor Istennek engedelmeskedem, valahányszor készségesnek és engedelkenynek mutatokozom vele szemben.

Társalgásaiból

Huszonnegyedik nap. Okossága.

Csodálatos, mennyei okossággal fogott hozzá minden munkájához. Nem tudott volna nyugodtabb, óvatosabb, körültekintőbb lenni; sohasem volt kapkodó, meggondolatlan vagy elhamarkodó. Szívesen kért tanácsot és mások ítéletét legtöbbször elébe helyezte a magáénak. Vállalatait nem hamarkodta el, hanem lépésről-lépésre haladt, türelemmel várt, és amit ma nem tudott elérni, azt másnap irányította a kitűzött cél felé.

Ez a kiválóan okos férfi azért őrizte meg annyira nyugalmát egyre halmozódó munkája közepette, mert egyáltalán nem keresett külső fényt, sem külső tiszteletet. Ha nem történt a jó Isten megbántásával, akkor nagyon szívesen alkalmazkodott helyhez, időhöz, személyekhez és ha észszerű okokat tártak fel előtte, könnyen engedte magát meggyőzni.

Bölcsessége azoknak az adományoknak volt határa, melyet a Szentlélek öntött lelkébe: mennyei bölcsesség volt, mely megtanította, hogy nyugodtan, egyszerűen és önzetlenül dolgozzék, hogy tőle telhetőleg mindent megtegyen a viszonzás reménye nélkül és mindenkinek mindene legyen. Okossága tehát távol állott a világ fiainak okosságától, mely nem törődik a lelkiismerettel, nem gondol az örökkévalóságra és ellensége Jézus Krisztusnak.

P. de la Rivière

Lelkifűzés. Az okosság igazi erényét azért is kell komolyan gyakorolnunk, mert ez a lelki só, mely a többi erénynek megadja az ízt; de úgy kell gyakorolnunk, hogy azért az Istenbe vetett egyszerű bizalom erénye mindennek fölötté álljon.

Társalgásaiból

Huszonötödik nap. Galambegyszerűsége

Gyűlölte a hamisságot és tettetést, megvetette a képmutatást, a természetes egyszerűséget azonban mindenekfelett szerette. Ő maga mindig a nyelvén és a kezén hordozta szívét, nyíltan és szabadon érintkezett mindenki: egyszerűsége és őszintesége galambegyszerűség képét nyújtotta.

Ő igen, Szalézi Szent Ferenc lelke akadálytalanul úszott belső gyönyörök tengerén, szelleme szabadon szárnyalt az igazi jámborság tágas terein és szíve csodálatosan kitágult a tiszta szeretet örömeiben. Ezért nem tett semmit kényszerűségből, hanem mindent szeretetből, ezért inkább szerette Istent, mint félte.

Nem volt lelkigyakorlatainak rabja, mert nehézség és fájdalom nélkül szakította meg őket, ahányszor csak a szükség vagy a felebaráti szeretet kívánta. Szívesen elhagyta Istent Istenért; éppoly örömmel ereszkedett le Jákob lajtorjájáról a tevékeny élethez, mint amilyen boldogan szállott fel rajta a szemlélődéshez. Semmi nem kedvetlenítette el, bármi érte is, hacsak az isteni Fölségnek szolgálatot tehetett vele. Lelke szép zászlóhoz hasonlított, melyet a jó Isten dicsőségére vonatkozó jeligék gazdagon díszítettek; ezt kibontotta, lobogtatta vagy bevonta, aszerint, amint a Szentlélek szele érintette.

Ez a szent az erény útján egyáltalán nem ragaszkodott belső sugallatokhoz vagy vigasztalásokhoz, ezért volt mindig megelégedett, ezért nem panaszkodott sohasem, és ezért nem nyugtalanította semmi sem.

P. de la Rivière

Lelkifüzér. Az a lélek, aki a valódi galambegyszerűséget bírja, azaz, aki gyermekdeden szereti a jó Istent, az a tökéletesség útján egyszerűen, nyugodtan és félelem nélkül azokhoz az erkölcsökhöz tartja magát, melyeket neki megjelöltek anélkül, hogy másokat keresne. „Szerelmesem – mondja – gondomat viseli, és én egészen reáhagyatkozom.”

Társalgásaiból

Huszonhatodik nap. Isten iránti önmegadása

Ennek a szent férfiúnak egész élete szakadatlan megnyugvás volt a jó Isten szent akaratán. Ezt annyira megszokta, hogy ahhoz a szilárd feltételhez, melyet ennek az erénynek az elsajátítására tett, soha egyetlenegy ellentétes akaratú elhatározással nem lett hűtlen. Szíve csapások közepette is nyugodt maradt; mivel megfontolta, hogy Isten ítéletei igazságosak és méltányosak, azért gyermekded szeretettel és megadással alá vetette magát és alázattal csókolta a kezét, mely verte és megpróbálta. Bármilyen szorongásban volt is lelkének alacsonyabb fele, szellemének magasabbik része mindig szelíd maradt és alávetette magát a végtelen jóság elhatározásainak.

P. de la Rivière

„Egészen bizalmasan egy rövidke szót kell önnek mondanom – írja. Nincs a világon ember, aki a válást élénkebben érezné, mint én; mégis oly kevésre becsülöm ennek az életnek a hiúságait, hogy soha bensőségebb szeretettel nem fordulok a jó Isten felé, mint amikor maga ver, vagy megengedi, hogy mások verjenek.

Megszoktam, hogy mindazoknak a lelkeknek, akik hozzám fordulnak, azt mondjam, emeljék szívüket az égre, amint ezt az Anyaszentegyház is mondja a szentmisében.”

Leveleiből

Lelkifűzér. Nemcsak azzal kell szívesen megelégednünk, hogy Isten ver bennünket, hanem azt is egészen rá kell hagynunk, hogy hová ver bennünket.

Leveleiből

Huszonhetedik nap. Szegénysége

A földi javak teljes megvetésével akkora lemondást párosított, hogy egyáltalán nem vetett ügyet sem azokra a kényelmességekre, amelyeket jogosan igénybe vehetett volna, sem azokra a kényelmességekre, amelyek naponként adódtak. Azért nem kért soha más fehérneműt, vagy új kalapot, új cipőt, talárist vagy köpenyt, hanem minden további nélkül felvette azt, amit szolgálja nyújtott.

Ha vidékre ment, szívesen alávetette magát azoknak a nélkülözéseknek, amelyekre ott talált: nem panaszkodott a falvak nyomora, a vendéglők szegénysége miatt, sem a rossz szobák és ágyak, az íztelen hús és hiányos kiszolgálás miatt, nem tette szóvá a fárasztó utakat vagy a kellemetlenkedő esőt. Mint türelmes báránka, úgy engedte magát vezetni attól, akire az útról való gondoskodást bízta, és ha szenvednivalója akadt, ujjongott bensőjében, hogy alkalma nyílt a szent szegénység gyakorlására. És hogy megmutassa, milyen drága előtte ez az erény, gyengéd szeretettel viseltetett a szegények iránt, különösen olyanok iránt, akik szegénységük miatt lenézettek, kevésre becsültek és megvetettek voltak.

Ellenkezőleg, megvetésre méltónak tűnt fel előtte minden, ami földi, mulandó; tisztelet, gazdagság, méltóság egyáltalán nem gyakoroltak rá hatást; szíve mindezekből kivetkőzött volt. Ő csak a dicsőséges örökkévalóság javai után törekedett, és ennek az állandó szemlélete annyira a földi dolgok fölé emelte, hogy nem törődött semmivel, hogy mindent elfelejtett.

P. de la Rivière

Lelkifűzér. Aki szívét az égre emelte, az nem csinál magának gondot a világ dolgai miatt. Legnagyobb vágyam odairányul, hogy a szükségesben mindig valami módon hiányt szenvedjek és ezáltal utánozzam Jézus Krisztust, a szegények királyát. Sohasem érzem magam annyira jól, mint amikor kevésbé jól megy a dolgom.

A Szent szava

Huszonnyolcadik nap. Önmegtagadása

Páduai Szent Antal egy napon megjelent Szentünknek a ferencrendiek templomában, és így szólt hozzá: „Épp úgy vágyódsz majd a vértanúság után, mint én, de nem fogod elnyerni; saját magadnak kell vértanúságod eszközévé lenned.” „Ettől az estétől kezdve – mondja a szent püspök, erősen feltettem magamban, hogy megtagadom magam, és sem nagy, sem kis alkalmat nem mulasztok el, melyek a keresztény erények gyakorlására kínálnak.” Ez a gondos figyelem eredményezte azután azt a nagy tökéletességet, amellyel mindent tett, a kicsinyt éppúgy, mint a nagyot. Gyakran mondotta, hogy mindazt, ami nekünk ellenszenves, ami szabadságunkat korlátozza, ami kínoz, úgy tekinthetjük, mint elfogatásunkat Krisztusért; a vértanúság egy nemét is láthatjuk benne, amely nem jár ugyan vérontással, de Az előtt, akinek gondviselése nagyobb gondoktól megóv, nem kevésbé tetsző, mint a rendes értelemben vett vértanúság. „És végre – fűzte hozzá – eléggé vértanú az, aki magát igazán megtagadja; de ami azokat illeti, akik nem tagadták meg magukat, akik a szomorúságot, mit mások okoztak nekik, csak kelletlenül fogadják, azokról igazán nem tudom, milyen rangot foglalnak majd el Isten országában, mivel sem vértanúk, sem hitvallók nem voltak?”

Chaugy anya

Lelkifűzér. Meg kell halnunk önmagunknak, hogy Isten élhessen bennünk; mert lehetetlen, hogy a lélek más úton jusson el az Istennel való egyesülésre, mint az önmegtagadás útján.

Társalgásaiból

Huszonkilencedik nap. Lelkierőssége

Ez a Szent mindabban, amit értelme szükségesnek ismert fel, olyan szilárd és állhatatos volt, hogy a pokolnak semmiféle támadása nem tudta megrendíteni. Amennyire külsőleg nem lehetett rajta észrevenni kapkodó buzgóságot, sietést, türelmetlenséget, heveskedést, annyira csodálatos volt lelkisége és fölülmúlhatatlan nagylelkűsége.

P. de la Rivière

Lelkét rendkívüli bátorság és fölülmúlhatatlan nemesség ékesítette, erős volt a fáradalmak elviselésében, kitartó a munkában, állhatatos a vállalatokban, amelyekre a jó Isten ösztönözte. Ezeket sohasem hagyta félbe, és azt szokta mondani, sohasem szabad feladnunk olyan ügyet, melyet az Úr bízott ránk, hanem meg kell szerezni a bátorságot az összes nehézségek leküzdéséhez.

Az az állhatatosság, mely Szentünk jótetteiben megnyilvánul, valóban nagy lelkiert tételez fel. „Ki látta őt valaha nyugtalankodni, vagy zavarba jönni, avagy szerénységében csak egy kevéssé is megfogyatkozni? Mikor rendült meg türelme, vagy mikor kelt ki valaki ellen? Szíve csupa ártatlanság volt: soha nem tett semmit rossz szándékból vagy elkeseredésből. Nem, még nem láttak szívet, mely olyan tiszta, olyan szelíd, olyan alázatos, olyan jóságos, olyan szeretetteljes, olyan odaadó lett volna, mint az övé.

Chantal Szent Franciska

Lelkifűzér. Az erősség adománya és a lelki bátorság nagysága abban áll, hogy önmagunkat legyőzzük és Istennek alávetjük, amennyiben megtagadjuk magunkat és megszabadítjuk lelkünket minden fölöslegestől és minden tökéletlenségtől, mely önszeretetünk következtében hozzátapad. És itt még a legcsekélyebb dologgal sem szabad kivételt tennünk és mindenre bátran kell vállalkoznunk, hogy a legmagasabb tökéletességet elérjük, anélkül, hogy a vele kapcsolatos nehézségektől félnénk.

A Szent püünkösdi prédikációiból

Harmincadik nap. Belsejének képe

„Ó Jézusom, milyen csodálatos volt az a rend, melyet Isten abban a szent lélekben teremtett: Minden annyira alá volt rendelve a léleknek, minden olyan békés és csendes volt és a felülről jövő világosság oly tiszta, hogy szívének még a legtitkosabb rezdüléseit is megfigyelhette.

Mindabban, ami a lélek előmenetelét és a keresztény tökéletességet szolgálja, olyan éles tekintete volt, hogy még a leggyöngédebb és legfinomabb dolgokban is tudott különbséget tenni. Ez a tiszta lélek tudatosan és akarattal soha nem tűrte magán a legcsekélyebb tökéletlenséget sem; buzgóságtól lobogó szeretete ezt lehetetlenné tette. Nem akarom mondani, hogy nem követett el tökéletlenséget, de ha ez néha mégis előfordult, akkor egészen biztosan véletlenül vagy emberi gyarlóságból történt. Azt azonban sohasem láttam, hogy valamilyen hibát, bármilyen csekély volt is, szándékosan meghagyott volna lelkén. Ellenkezőleg, ennek a léleknek cselekedetei, elhatározásai, szándékai tisztábbak voltak, mint a napsugár és fehérebbek, mint a hó. Röviden: csupa tisztaság volt, csupa alázat és egyszerű szellemi egység Istenével.

Ó Istenem, ki merjem-e mondani? Igen, nem habozom állítani: nekem úgy tűnik, hogy boldogult Atyám eleven képmása volt az Isten fiának, a mi Urunknak és Üdvözítőnknek, mert szent lelkének rendje és összetétele egészen természetfeletti és isteni volt.”

Chantal Szent Franciska

Lelkifűzér. Lélek szerint élni annyit jelent, mint a lélekben székelő erényeknek megfelelően gondolkozni, beszélni és cselekedni, nem pedig a testben gyökerező érzékek és érzelmek szerint. Melyek azok a lélekben székelő erények? Ez a hit, mely olyan igazságokat nyilatkoztat ki, melyek messze túlszárnyalják érzéseinket; azután a remény, amely vágyat gerjeszt bennünk a láthatatlan javak után; és a szeretet, amellyel Istent mindenekfelett szerethetjük, felebarátunkat pedig úgy, mint önmagunkat; nem érzéki, természetes, önző szeretettel, hanem tiszta, igazi szeretettel, mely Istenben bírja alapját.

Lelkivezér

Harmincegyedik nap. Külső képe

Szalézi Szent Ferenc minden tekintetben nagy férfiú volt, csak önmagának tűnt fel kicsinynek és jelentéktelennek. Testalkata egyenes és erőteljes volt, növése magas, válla széles, színe egészséges, feje nagy, gömbölyű és felül csaknem egészen kopasz, haja szőke, homloka magas és tökéletes, szemöldöke magas és szépen ívelt, szeme kék, orra egyenes és szabályos, arca piros, szája kerek, szakála sűrű és közepesen hosszú, járása lassú és szilárd, mozdulatai nemesek és természetesek, ruhája mindig rendes és tiszta volt.

Ami lelki tulajdonságait illeti, mély értelem jellemezte, érett ítélet és nyugodt szellem, úgyhogy halandó soha zavarba nem hozhatta. Amellett mindenben akkora rendet tartott, hogy soha más napra nem halasztotta, amit ma kellett megtennie, és ritkán végezte el ma, amit másnap kellett elvégeznie, ha csak az okosság másképp nem követelte. Ellensége volt minden sietésnek, azért mindenben türelmet gyakorolt, semmi el nem kerülte figyelmét, ha még oly jelentéktelen volt is.

Nagyon szelíden és barátságosan viselkedett még gyermekekkel szemben is; szóval minden tekintetben olyan tökéletes volt, hogy valóban a föld savának, a világ világosságának lehetett nevezni, vagy amaz égő gyertyának, melyet gyertyatartóra állítanak, hogy mindenkit a házban megvilágosítson.

Szalézi Károly Ágoston

Jóságos, szelíd és szeretetreméltó Atyám! Engedd, hogy szívem legmélyéből felsóhajtsak hozzád: add, hogy lelkem állandóan utánozza erényeidet! Tedd, hogy lelkem mindig szent életed illatát kövesse! Eszközöld ki, hogy lelkem állandóan szeresse szelídségedet, alázatosságodat és galambegyszerűségedet!

P. de la Rivière

Lelkifüzér. Olvasd a szentek életét, amelyben mint valami tükörben látod a lelkiéletet és amennyire hivatásod engedi, utánozd cselekedeteiket lelked üdvösségére.

Philothea 2., Th. 17. r.

Letenye Szalézi Szent Ferenchez

A Szentszéktől jóváhagyott, magánhasználatra szánt.

Uram irgalmazz nekünk!
Krisztus kegyelmezz nekünk!
Uram irgalmazz nekünk!
Krisztus hallgass minket!
Krisztus hallgass meg minket!

Mennyei Atya Isten! – Irgalmazz nekünk!
Megváltó Fiú Isten! – Irgalmazz nekünk!
Szentlélek Úristen! – Irgalmazz nekünk!
Szentháromság egy Isten! – Irgalmazz nekünk!
Szentséges Szűz Mára! – Könyörögj érettünk!
Istennek szent Anyja! – Könyörögj érettünk!
Szűzeknek szent Szüze! – Könyörögj érettünk!

Szent Ferenc, csodálatos főpásztor! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, Isten kedvence! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, Jézus Krisztus követője! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, kit az Úr kegyelmével elhalmozott! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, Isten Anyjának kedvence! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, a szentek buzgó tisztelője! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, kit a Megváltó keresztese iránti szeretet hevített! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, ki egészen egyesültél Isten akaratával! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, a választottság edénye! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, az Egyház világossága! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, a valódi istentisztelet tökéletes példája! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, a bölcsesség forrása! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, a katolikus hit védője! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, népednek jó pásztora! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, Isten ígéjének páratlan hirdetője! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, az eretnesség ostora! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, a föld sava! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, az igazságosság példája! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, az alázatosság tükre! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, a világ megvetője! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, a szegénység barátja! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, a szelídség tökéletes példája! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, a test minden szenvedélyének tökéletes legyőzője! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, a gonosz lelkek réme! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, a vezeklők irgalmas támasza! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, a bűnösök menedéke! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, a szegények gondviselője! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, a szomorúak vigasztalója! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, az igazi tökéletesség példaképe! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, a szentség bárkája! – Könyörögj érettünk!

Szalézi Szent Ferenc, az angyalok tisztaságának utánzója! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, a bölcsesség kerubja! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, a szeretet szeráfja! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, szent pátriárkánk! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, édes világosságunk! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, hatalmas oltalmazónk! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, Isten útjain vezetőnk! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, menedékünk! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, angyalok követője! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, apostolok utánzója! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, ki a mennyei dicsőségben a vértanúkkal egyesültél! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, a hitvallók dicsősége! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, a szüzek oktatója és vezetője! – Könyörögj érettünk!
Szalézi Szent Ferenc, mindenszentek dicsőséges polgártársa! – Könyörögj érettünk!
Isten báránya stb. – Kegyelmezz nekünk!
Isten báránya stb. – Hallgass meg minket!
Isten báránya stb.– Irgalmazz nekünk!

Imádkozzál érettünk Szalézi Szent Ferenc!
Hogy méltók lehessünk Isten ígéreteire.

Könyörögjünk. Úr Isten, ki azt akartad, hogy szent hitvallód és püspököd, Ferenc, mindenkinek mindene legyen, add kegyelmesen, hogy szereteted édességétől áthatva, az ő érdemei és tanításának követése által az örökké tartó örömeket elnyerjük, a mi Urunk Jézus Krisztus által. Amen. (Ezt az imát VII. Sándor pápa készítette.)

Imádság Szalézi Szent Ferenc tiszteletére

1. Üdvözöllek, dicsőséges Szalézi Szent Ferenc! Tisztelem jámbor, ártatlan gyermekségedet, mely már következtetni engedett szent életedre és mindazokra az erényekre, amelyek azt ékesíteni fogják. Virrassz, kérlek, az Egyház minden gyermeke felett. Esdd ki nekik a keresztségi ártatlanság megőrzését, vagy ha ezt elveszítették, a kegyelmet, hogy tökéletes, szeretetből fakadó bánattal azonnal visszaszerezzék. Dicsőség ...

2. Üdvözöllek, dicsőséges Szalézi Szent Ferenc! Atyánk, kinek csodálatos erénye méltó látványossága volt az égnek. Légy hűséges oltalmazója a keresztény ifjúságnak, melynek tökéletes példaképe lettél. Esdd ki neki buzgóságodat a jámborságban, angyali tisztaságodat, gondosságodat a világ veszélyeinek elkerülésében, gyermeked bizalmadat, mellyel kísértéseid közepette a boldogságos Szűzhöz menekültél. Dicsőség ...

3. Üdvözöllek, dicsőséges Szalézi Szent Ferenc! Atyánk, az oltár jámbor szolgálójának példaképe, pap a szó legteljesebb értelmében, ki, amikor az oltár szolgálatába léptél, ezt mondtad: „Ó Uram, te vagy az én osztályrészem és örökségem!” Kérlek, esdj ki az Egyház minden szolgája számára gazdag részt a te papi szellemedből, hogy minden cselekedetük és szent életük Istent, a Mindenhatót dicsőítse. Dicsőség ...

4. Üdvözöllek, dicsőséges Szalézi Szent Ferenc! Atyánk, fáradhatatlan apostol, aki feláldoztad magadat és verítéked és szent véred árán az eltévedt juhoknak nagy számát vezetted vissza az Egyház aklába: oltalmazd követőidet, a buzgó misszionáriusokat, akik, mint te, az üdvösség örömhírét elviszik azoknak a népeknek, akik még a halál árnyékában ülnek. Esdj ki nekik imádságoddal áldást munkáikra, hogy az Egyház gyermekeinek száma napról napra növekedjék. Dicsőség ...

5. Üdvözöllek, dicsőséges Szalézi Szent Ferenc! Atyánk, legméltóbb főpásztor, Istentől és az emberektől szeretve, aki csodálatos tanításoddal és szent életed példájával a világot megvilágosítottad és az istenszeretettel felgyullasztottad. Te a legfőbb pástornak, Jézus Krisztus helytartójának, oly engedelmes fia voltál: esdd ki Istentől imádságoddal a római katolikus Egyház győzelmét, s öntsd püspökei lelkébe kettős szellemedet, az erősség és a szelídség lelkét. Dicsőség ...

6. Üdvözöllek, dicsőséges Szalézi Szent Ferenc! Atyánk, alapítója és vezetője a Vizitáció-rendnek, mely arra van hivatva, hogy Jézus isteni Szívének kedvenc erényeit tisztelje és kövesse: eszközöld ki minden szerzetesrendnek általában, a Vizitáció-rendnek pedig különösen a kegyelmet, hogy szent szabályaik pontos és hűséges követésével, betűi és szelleme által megszentüljenek. Dicsőség ...

7. Üdvözöllek, dicsőséges Szalézi Szent Ferenc! Atyánk, a lelkek csodálatraméltó vezetője, aki a szeretett tanítványhoz hasonlóan, magából az isteni Szívből merítetted mennyei tanításodat és szent útmutatásaidat: eszközöld ki minden kereszténynek az igazi jámborság kegyelmét, a nagylelkűséget Isten szolgálatában, a szelídség, az alázatosság, szívegyszerűség és tökéletes önátadás erényét.

ÁLDOTT LEGYEN A JÓ ISTEN!